

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku opakowań jednostkowych porcji miodu, które [są zawarte] w opakowaniu zbiorczym opatrzonym różnymi elementami w zakresie etykietowania, włącznie ze wskazaniem państwa pochodzenia i które jako takie nie są sprzedawane jako opakowania jednostkowych porcji konsumentom finalnym oraz nie są przekazywane oddzielnie do zakładów żywienia zbiorowego, chodzi o „paczkowane środki spożywcze” w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2000/13⁽¹⁾ oraz art. 2 ust. 2 lit. e) rozporządzenia nr 1169/2011⁽²⁾, które podlegają obowiązkowi etykietowania albo czy [Or. 3] tego rodzaju opakowania jednostkowych porcji miodu nie stanowią paczkowanych środków spożywczych z uwagi na brak przymiotu pojedynczej sztuki przeznaczonej do prezentacji konsumentowi finalnemu?
- 2) Czy na to pytanie należy udzielić innej odpowiedzi w wypadku, gdy te opakowania jednostkowych porcji są sprzedawane w zakładach żywienia zbiorowego nie tylko w ramach przygotowanych już gotowych posiłków opłacanych ryczałtowo, lecz także oddzielnie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych, Dz.U. L 109, s. 29.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004, Dz.U. L 304, s. 18.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy)
w dniu 9 marca 2015 r. – Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH/
Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte (GEMA)**

(Sprawa C-117/15)

(2015/C 198/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH

Druga strona postępowania: Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte (GEMA)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kwestię zaistnienia publicznego udostępnienia w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE⁽¹⁾ lub w rozumieniu art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115/WE⁽²⁾ należy rozpatrywać zawsze na podstawie tych samych kryteriów, a mianowicie, że:

— użytkownik musi podejmować z pełną świadomością konsekwencji swojego działania czynności, aby umożliwić osobom trzecim dostęp do chronionych utworów, którego nie miałyby bez jego działania,

— charakter „publiczny” oznacza, iż chodzi o nieokreśloną liczbę potencjalnych odbiorców i dalej o dość znaczną liczbę osób, przy czym o nieokreśloności można mówić, gdy w grę wchodzi „ogół ludności”, zatem nie osoby należące do prywatnej grupy, a „dość znaczna liczba osób” oznacza, iż musi zostać przekroczony pewien próg minimalny, zatem całkiem niewielka lub wręcz nieznaczna liczba osób nie wypełnia wskazanego kryterium, przy czym w tym kontekście nie ma znaczenia jedynie, ile osób uzyskuje równocześnie dostęp do tego samego utworu, lecz również ile z nich ma kolejno dostęp do utworu;

- chodzi o nową publiczność, której udostępnia się utwór, tj. publiczność, której autor utworu nie uwzględnił, gdy zezwalał na skorzystanie z utworu w drodze publicznego udostępnienia, chyba że następcze udostępnienie odbywa się przy wykorzystaniu innych technicznych sposobów przekazu, które odróżniają się od tych dotyczących pierwotnego udostępnienia oraz
- nie jest pozbawione znaczenia, czy dane korzystanie służy celom zarobkowym, czy publiczność jest na to udostępnienie przygotowana, a nie jedynie „uchwycona” przypadkowo, przy czym nie jest to bezwzględna przesłanka publicznego udostępnienia?
- 2) Czy w przypadkach takich jak w sprawie w postępowaniu głównym, w których prowadzący ośrodek rehabilitacyjny instaluje w swoich lokalach odbiorniki telewizyjne, do których przesyła sygnał nadawczy i w ten sposób umożliwia odbiór programów telewizyjnych, kwestię, czy ma miejsce publiczne udostępnienie, należy badać zgodnie z pojęciem „publicznego udostępnienia” z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 lub z art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115, jeżeli umożliwienie odbioru programów telewizyjnych dotyczy praw autorskich i praw pokrewnych wielu uczestników, w szczególności kompozytorów, autorów tekstów oraz wydawców muzycznych, a także wykonawców, producentów fonogramów oraz autorów utworów mówionych, jak również ich wydawców?
- 3) Czy w przypadkach takich jak ten w sprawie w postępowaniu głównym, w których prowadzący ośrodek rehabilitacyjny instaluje w swoich lokalach odbiorniki telewizyjne, do których przesyła sygnał nadawczy i w ten sposób udostępnia swoim pacjentom odbiór programów telewizyjnych, ma miejsce „publiczne udostępnienie” zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 lub też zgodnie z art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115?
- 4) Jeżeli w przypadkach takich jak ten w postępowaniu głównym publiczne udostępnienie w tym znaczeniu zostanie stwierdzone: czy Trybunał podtrzymuje swoje orzecznictwo, zgodnie z którym w przypadku udostępnienia podlegających ochronie fonogramów przez radio pacjentom w gabinecie dentystycznym (zob. wyrok SCF z dnia 15 marca 2012 r., C-135/10⁽³⁾) lub w innych podobnych instytucjach nie ma miejsca publiczne udostępnienie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. L 376, s. 28).

⁽³⁾ EU:C:2012:140

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny
w Warszawie (Polska) w dniu 9 marca 2015 r. – Biuro podróży „Partner” Sp. z o.o, Sp. komandytowa
w Dąbrowie Górniczej przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

(Sprawa C-119/15)

(2015/C 198/24)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Biuro podróży „Partner” Sp. z o.o, Sp. komandytowa w Dąbrowie Górniczej

Strona pozwana: Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów